

UDDRAG AF DE AF FINANSKONFERENCEN I BRYSSEL
VEDTAGNE RESOLUTIONER

RESOLUTION OM DE OFFENTLIGE FINANSER

I.

En Undersøgelse af de paa Konferencen fremlagte Eksposéer viser, at tre Fjerdedele af de paa Konferencen repræsenterede Lande og $\frac{11}{12}$ af Europas Lande har et Deficit i deres Statsbudget for indeværende Aar. Næsten alle Regeringer staar for Tiden overfor nye Udgifter, som i Virkeligheden kun yderligere vil forværre den økonomiske Tilstand, som de er tænkt at skulle Raade Bod paa.

II.

Ethvert Land, som lader sin Finanspolitik hvile paa et Deficit i Budgettet, befinder sig paa et farligt Skraaplan, som fører til Ruin. Intet Offer er for stort for at slippe ud af denne farlige Situation, og det er en bydende Nødvendighed at indføre sunde Forhold i de forskellige Landes Finanser, da de nuværende Forhold er en væsentlig Hindring for en Tilbagevenden af normale Pris- og Produktionsforhold.

III.

De sociale og finansielle Reforme, som i første Linie bør indføres, og hvoraf alle andre Reforme vil være afhængige for Etableringen af normale økonomiske Tilstande, er følgende:

1) at føre Statens aarlige ordinære Udgifter tilbage til saadanne Grænser, at de kan dækkes ved ordinære Indkomster.

2) at indskrænke de militære Udgifter, saa langt som en saadan Indskrænkning er forenelig med Opretholdelsen af den nationale Sikkerhed.

3) at ophøre med alle ekstraordinære ikke produktive Udgifter.

IV.

En Undersøgelse af de af de forskellige Stater paa Konferencen fremlagte Eksposéer angaaende den økonomiske Situation viser, at ca. 20 Procent af de nationale Udgifter endnu ofres til Rustninger og Forberedelser til Krigen.

Konferencen slaar fast med al mulig Styrke, at Verden ikke ser sig i Stand til vedblivende at bære saadanne Byrder. Det er kun gennem en Politik, der hviler paa oprigtigt og fuldt Samarbejde, at Nationerne vil kunne haabe paa at genfinde deres gamle Livsvilkaar. For at naa en Genopbygning af det økonomiske Liv Verden over vil det være nødvendigt, at alle Lande tager alle deres nationale Kapitaler i Brug for dette Arbejde. Konferencen udtaler Ønsket om, at Nationernes Forbunds Raad snarest muligt træder i Forhandlinger med de forskellige interesserede Regeringer for at opnaa deres Tilslutning til en almindelig Reduktion af de økonomiske Byrder tll Rustningerne, idet disse i deres nuværende Omfang hviler for tungt paa Verdens forarmede Befolkninger, sluger deres Resourcer og bringer Genopbygningen af det økonomiske Liv efter Krigens Ødelæggelser i Fare. Konferencen udtaler Haabet om, at Nationernes Forbunds Forsamling, som snart vil træde sammen, med al Energi vil tage dette Spørgsmaal op til Forhandling for at naa det ønskede Resultat.

V.

Konferencen, der vel er klar over de praktiske Vanskeligheder, som den øjeblikkelige Gennemførelse af ovennævnte Grundsætninger vil byde, mener ydermere, at Regeringerne snarest muligt maa ophøre med alle Foranstaltninger, som strider mod de økonomiske Love, og som kun hidfører et falsk Resultat, der for Befolkningerne skjuler den virkelige økonomiske Stilling i de forskellige Lande. Blandt disse Foranstaltninger sigtes der bl. a. til:

a) den kunstige Nedsættelse af Brødprisen og Prisen paa andre Levnedsmidler, Nedsættelsen af Kulprisen og Prisen paa andre Raastoffer, som kun er opnaaet ved at fastsætte en offentlig Salgspris, der er lavere end Indkøbsprisen.

b) Arbejdsløshedsunderstøttelser af en saadan Karakter, at de demoraliserer Arbejderne i Stedet for at stimulere Arbejdslysten.

c) Opretholdelsen af Tarifer for Jernbane-, Post- og tandre Statsinstitutioner, som er utilstrækkelige til at bære Udgifterne ved de paagældende Institutioners Virksomhed.

VI.

Saafrømt det trods alle Anstrengelser er umuligt at indskrænke Udgifterne saaledes, at de kan dækkes af de ordinære Indkomster, bør Deficit dækkes med Skatter, og man bør hensynsløst forøge Skatten, indtil Statsindtægten er tilstrækkelig til at dække de samlede aarlige Udgifter. Konferencen mener, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Skatterne bør tages som direkte eller indirekte Skatter eller som Kapitalskatter maa afhænge af de særlige økonomiske Betingelser i hvert enkelt Land, saaledes at hvert Land for sig maa etablere det System, der er bedst afpasset efter dets økonomiske Liv. Enhver Nation, som antager og anvender de ovenfor udviklede Principer, vil ikke have Brug for at søge at optage Laan for at afholde de aarlige ordinære Udgifter, og de forskellige Stater bør tage Afstand fra Laanepripcipet. Konferencen er klar over, at der dog findes Lande, der er saa økonomisk medtagne, at en Genrejsning kun vil være mulig ved Optagelse af Laan i Ulandet.

VII.

Konferencen mener, at det af Generalsekretariatet udførte sammenlignende Arbejde mellem de forskellige Staters økonomiske Situation bør fortsættes, og den henstiller til Nationernes Forbunds Raad at anmode Forbundets Medlemmer og de paa Konferencen repræsenterede Stater om regelmæssigt at give lignende Oplysninger om den økonomiske Situation, som blev tilstillet Konferencens Generalsekretariat inden dens Sammentræden.

Konferencen henstiller endvidere, at Nationernes Forbund lader disse Oplysninger sammenarbejde og offentliggøre periodevis.

VIII.

Konferencen mener, at en nøjagtig Efterlevelse af de i dens Resolutioner nedlagte Principer vil være nødvendig for de offentlige Finansers Genrejsning i de forskellige Lande, og at de Stater, som ikke anvender ethvert Middel for at følge Resolutionerne, vil blive ført ud i en finansiel Misère. For at det kan være muligt for de forskellige Regeringer at føre de i Resolutionerne nedlagte Principer ud i Livet, vil det være nødvendigt, at alle Klasser i de forskellige Nationer hjælper med til Arbejdet, og det er

enhvers Borgers patriotiske Pligt at gennemføre den mest absolute Økonomi i sit Privatliv.

RESOLUTION OM PENGE OG KURSER

1) Konferencen udtaler, at det er af den største Betydning, at der af de forskellige Lande snarest mulig træffes Foranstaltninger til at standse Inflationen.

2) De forskellige Landes Statsudgifter bør dækkes gennem deres Statsindtægter.

3) Banker og i Særdeleshed Emissionsbanker bør undrages enhver politisk Indflydelse og bør være ledet udelukkende ud fra økonomiske Synspunkter.

4) Forøgelsen af Kreditgivningen bør standses, og de forskellige Regeringer og kommunale Myndigheder bør ikke alene undgaa at øge deres svævende Gæld, men bør søge at konsolidere eller tilbagetale denne.

5) Saalænge Kreditgivningen ikke lader sig begrænse alene ved den normale Indflydelse af Diskontosatsen, bør der kun gives Kredit for at tilfredsstille virkelig økonomiske Behov.

6) Man bør saa hurtigt som muligt fritage Handelen for enhver Kontrol og ophæve de bestaaende Indskrænkninger for den internationale Handel.

7) Man bør undgaa enhver overflødig Udgift.

8) Det er af ganske overordentlig Betydning, at de Lande, som er kommet bort fra Guldmøntfodsprincippet, snarest muligt igen paa effektiv Maade vender tilbage til dette.

9) Det vil være forgæves at søge at træffe Foranstaltninger til at fiksure et Forhold mellem de nuværende Pengemidler og deres Guldverdi.

10) I de Tilfælde, hvor man søger at indskrænke Inflationen, bør disse Foranstaltninger iværksættes med den største Forsigtighed og kun efterhaanden sættes i Kraft.

11) Konferencen vil ikke kunne anbefale, at der gøres noget Forsøg paa at stabilisere Guldverdien, og den tvivler om, at noget Forsøg i saa Hensende vil kunne lykkes.

12) Konferencen anser et Forsøg paa at indføre en international Pengemønt for unyttigt, da en saadan ikke vilde ophæve de for Tiden bestaaende Valutavanskeligheder.

13) Konferencen mener, at der i de Lande, hvor der ikke allerede eksisterer Emissionsbanker, bør oprettes saadanne. En international Kontrol med de saaledes oprettede Banker maa anses for nødvendig i det Tilfælde, hvor fremmed Kapital har deltaget i Bankens Oprettelse.

14) Enhver Kontrol med Valutahandelen for at limitere Kurssvingningerne anses for unyttig.

15) Det anbefales, at der nedsættes en Kommission, dels med den Opgave at sammenarbejde det statistiske finansielle Materiale, som er fremlagt paa Konferencen, dels for at fortsætte de Undersøgelser, som er paabegyndt af Kommissionen for „Penge og Kurser“.

RESOLUTION OM DE INTERNATIONALE KREDITER

Den nuværende økonomiske Tilstand gør det umuligt for visse Lande at genvinde deres økonomiske Aktivitet uden Assistance udefra. Denne Assistance er nødvendig for de paagældende Lande for et Tidsrum, der er længere end de almindelige Frister for kommercielle Aftaler. Hjælpen til de paagældende Lande bør tages ved opsparede Midler i laangivende Lande og ikke gennem en yderligere Depreciering af de paagældende Landes Pengemidler. Hjælpen bør kun gives til saadanne Lande, som i Forhold til Ulandet fører en paa Gensidighedsprincippet hvilende Politik, og som inden for deres Lands Grænse søger at gennemføre et loyalt Samarbejde mellem alle Grupper af Landets Borgere.

Konferencen mener, at Hjælpen kun i Undtagelsestilfælde, f. Eks. i humanitære Øjemed, bør gives direkte af Regeringerne.

En af de største Vanskeligheder ved Kreditgivningen til de paagældende Lande er Mangelen paa Sikkerhedsstillelse fra disse Landes Side. Konferencen anbefaler, at der oprettes en international Organisation, som skal være til Disposition for de Lande, der ønsker at optage Laan til Betaling af deres nødvendigste Indførsler. De paagældende Lande skal give den paagældende Organisation Oplysninger om de Sikkerheder, de kan stille for den ønskede Kredit, og skal forhandle med Organisationen om den Maade, hvorpaa Sikkerheden kan administreres.

Konferencen henstiller, at Nationernes Forbunds Raad

udnævner en Komité af Finans- og Forretningsfolk, som har til Opgave at udarbejde en Kreditgivningsplan.

Konferencen mener endvidere, at det bør tages op til indgaaende Undersøgelse, hvorvidt Kreditgivningen til de paagældende Lande ikke lader sig organisere gennem et Assurancesystem.

Konferencens Opmærksomhed er endvidere henledt paa det Kreditgivningssystem, som bestaar i, at leverede Raavarer under deres Forarbejdning og som færdigforarbejdede Varer tjener som Sikkerhed for Betalingen, saaledes at Salget af det færdige Produkt i første Linje skal tjene til Betaling for Raavarerne.

Konferencen anbefaler til Nationernes Forbunds Raad at henlede de forskellige Regeringers Opmærksomhed paa dette Spørgsmaal og at nedsætte en Komité bestaaende af Jurister og Forretningsfolk for at udarbejde Retsregler angaaende denne særlige Kreditgivningsmaade.

Konferencen henstiller til Slut, at der udarbejdes ensartet Lovgivning med Hensyn til Veksler og Konossementer, og at der gennemføres Gensidighed med Hensyn til de Betingelser, hvorunder fremmede Bankers Filialer kan drive Virksomhed i de forskellige Lande.

RESOLUTION OM DEN INTERNATIONALE HANDEL

1) Konferencen udtaler, at en virkelig Verdensfred og en god Forstaaelse mellem Staterne er en absolut Betingelse for Genoptagelsen af den internationale Handel.

2) Konferencen udtaler Ønsket om, at alle Lande bestræber sig for at indføre den før Krigen bestaaende Handelsfrihed og gaa bort fra Maksimalprissystemet.

3) Konferencen udtaler, at de bestaaende Kursforhold i høj Grad hemmer Genoptagelsen af den internationale Handel.

4) Konferencen anser det for meget ønskeligt, om der af Nationernes Forbund kan træffes Foranstaltninger til at give saadanne Lande, hvor de nu raadende Forhold er en Hindring for, at de til Landets Genopbygning nødvendige Produkter kan indkøbes fra Udlandet, en midlertidig Kredit til dette Øjemed.

5) Konferencen udtaler som sin Overbevisning, at

Rekonstruktionen af Transportmidlerne Verden over og ganske særlig i de af Krigen berørte Lande er af vital Betydning for Genopbygningen af den internationale Handel.

En Gennemlæsning af de her (efter Udenrigsministeriets Tidsskrift 1920, Nr. 22) gengivne Uddrag af Resolutionerne viser, som naturligt er, at de behandlede Spørgsmaal paa mange Punkter griber over i hinanden og i mange Henseender løber sammen i De offentlige Finanser. Men ogsaa af den Grund er Resolutionen herom maaske den betydningsfuldste, at Størstedelen af Verdens økonomiske Vanskeligheder skyldes den statsfinansielle Misère rundt om i Landene, og at der vanskeligt opnaaes noget Resultat af Raad og Foranstaltninger til Afhjælpning af den økonomiske Elendighed, saalænge Statsfinanserne er i den nuværende forfærdelige Uorden. Det hedder herom i et Par Linier af Resolutionen, der ikke findes gengivne i ovenstaaende Uddrag: „Tre Fjerdedele af de paa Konferencen repræsenterede Lande, og elleve Tolvtedele af Europas Lande regner med Underskud paa indeværende Aars Budget. Den offentlige Mening er i stort Omfang ansvarlig for dette, idet den i høj Grad mangler Forstaaelsen af den nære Sammenhæng, der er imellem Underskudet paa Statsregnskabet og Dyrtiden, der foraarsager saa mange Lidelser og Bekymringer Verden over“. Thi i mange Tilfælde dækkes Underskudet jo ved Laan og Papirpengeudstedelse, der forøger Prisstigningen i Indlandet, forværrer Vexelkurserne paa Udlandet, gør derved alle Dispositioner usikre og lægger derigennem den internationale Handel næsten uoverstigelige Hindringer i Vejen. Kravet om sunde Statsfinanser, d. v. s. at Statens aarlige ordinære Udgifter indskrænkes til saadanne, der kan dækkes af de aarlige ordinære Indtægter, gaar da med Rette som et Ledemotiv gennem Konferencens Beslutninger.

Men det indrømmes baade under Forhandlingerne og i Resolutionerne, at store Vanskeligheder frembyder sig

for Gennemførelsen af dette Krav; imidlertid vil det naturligvis i denne Sammenhæng være af stor Betydning, at de Lande, der her er vanskeligst stillet, bliver hjulpet ved, at der gennem en hensigtsmæssig Laangivning udefra gives dem Mulighed for igen at faa deres Erhvervsliv i Gang. Den hollandske Bankier ter Meulen fremlagde et detailleret Forslag for Konferencen om en saadan international Kreditgivning, og den danske Delegation fremhæver da ogsaa i sin Indberetning til Udenrigsministeriet den store Betydning, Gennemførelsen af denne Plan¹⁾ vil have.

Imidlertid, Udviklingen gaar hurtigt i vore Dage, og den økonomiske Depression, der endnu kun var i sin Begyndelse, da Konferencen afholdtes, har siden forandret Forudsætningerne for baade Laangivning og for mange af de Betragtninger og Udtalelser, Konferencen fremsatte. Og de Allieredes Vedtagelse i Paris den ²⁸/1 1921 om Fastsættelsen af Tysklands Krigsskadeserstatning til 226 Milliarder Guldmærk²⁾ kan heller ikke anses for egnet til at

¹⁾ Yderligere Oplysninger om Planen gives af den britiske Sekretær i Kommissionen for de internationale Krediter H. A. Siepman i December-Heftet 1920 af The economic Journal.

²⁾ Beløbet der skal betales er fra 1. Maj 1921:

2	aarlige Beløb af 100 Mill. £ i Guld		
3	—	af 150	—
3	—	af 200	—
3	—	af 250	—
31	—	af 300	—

ialt 11 300 Mill. £, kapitaliseret ned til deres nuværende Værdi svarende til 3 577 Mill. £. Hertil kommer en Afgift paa 12 % af den tyske Exports Værdi — hvorved, som Economist siger, det næsten ser ud som om Meningen var at umuliggøre den forlangte Betaling. Thi Tyskland havde de sidste 5 Aar før Krigen et gennemsnitlig Underskud paa sin Handelebalance af 74 Mill. £ (der altsaa blev dækket ved Indtægter af Kapital i Udlandet, Skibsfart m. v.); først skal dette Beløb tjenes ind, ved formindsket Import og forhøjet Export, af et Land, der er berøvet sin Handelsflaade, sine Kolonier og sine Undersaatters Ejendele i Udlandet, og siden skal Handelsbalancen yderligere forbedres med et fra 100 Mill. £ stigende Beløb, medens 12 % af Exportværdien skal erlægges, uden Hensyn til om der er Overskud paa Handelsbalancen eller ej.

fremme Konferencens Hensigter om at opnaa „en virkelig Verdensfred og en god Forstaaelse mellem Staterne“ til Helbredelse af den ødelagte Verdensøkonomi. Thi rent bortset fra, at Keynes i sin berømte Bog anslaa Tysklands højeste Ydeevne til 2 Milliarder £ og det ansatte Beløb af godt $3\frac{1}{2}$ Milliarder £ derfor maa forekomme ganske fantastisk, saa vil paa den ene Side den psykologiske Virkning af, at de Allierede gennem en lang Aarrække holder Tyskland i økonomisk Slaveri uundgaaeligt føre til en stadig Uro. Paa den anden Side maa Betalingen af Erstatningen, da der nu engang ikke lader sig grave Guld op af Under den Linden, følgelig finde Sted ved at Tyskland undersælger sine Konkurrenter paa alle Markeder og derigennem skaber store økonomiske og sociale Vanskeligheder Verden over, fordi denne tyske Konkurrence vil medføre en Tendens til at presse Arbejdslønningerne ned til det samme Sultniveau, som de Allierede tiltænker Tyskland. Det maa da for Civilisationens og det menneskelige Fremskridts Skyld haabes, at det, inden det bliver for sent, lykkes de gode Kræfter i England at afværge denne frygtelige politiske og økonomiske Fare for Europa. Og man har vel Lov til i nogen Grad at nære et saadant Haab, naar man læser disse Ord, hvormed den engelske Delegations Førstemand paa Bryssel-Konferencen, the Hon. R. H. Birand, sluttede sit fremragende Indledningsforedrag til Diskussionen om de offentlige Finanser: „Europa maa have virkelig Fred og virkelig international Samvirken. Rigtigheden af denne Overbevisning bliver mig klarere Dag for Dag. Jeg repræsenterer her ikke noget særskilt Land, men maa have Frihed til at betragte de Problemer, der foreligger for os, som Borger af Europa. Jeg lever mit Liv som international Bankmand; min Virksomhed bringer mig daglig i Berøring med mange Former for internationale økonomiske Forbindelser og viser mig, at langt den største Hindring for Genkomsten af normale Forhold er den nuværende Mangel paa Ligevægt og Sikkerhed i Europas politiske Liv, der lægger en Risiko

paa ethvert internationalt Foretagende, som ingen Forretningsmand kan beregne. Min Erfaring siger mig, at Europa har to Veje at gaa. Enten kan det gaa Fortvivlelsens Vej, og regne med, at den Form for Fred vi nu har, kun er en Mellelmakt mellem Krige, eller det kan gaa Haabets Vej og gaa ind i den Risiko, der knytter sig til en gensidig Tillid mellem Regeringerne og mellem Nationerne. I det første Tilfælde ser jeg ikke nogen Mulighed, hverken for en sand økonomisk Helbredelse eller for en sikker Fremtid for den vestlige Civilisation. Hvis den anden Vej vælges, kan Pessimisterne maaske alligevel faa Ret, fordi Skellene mellem os er for dybe, og vi bliver skuffede i vor gensidige Tillid. Men selv i saa Fald er vi dog ikke værre farne, end om vi var gaaede Fortvivlelsens Vej, og vi har i det mindste skabt en Mulighed for et lykkeligt Resultat. Selv er jeg Optimist. Jeg levede mange Aar af mit Liv i Syd-Afrika og saa det vidunderlige Resultat af gensidig Tillid mellem tidligere Fjender. Uundgaaelige Vanskelighed kan opstaa, og der kan gaa Aar, ja Generationer, før Fortiden er glemt. Men er Frøet lagt i Jorden med Omhu, vil Træet spire op*.

E. C.